

indgreb i meddelelshemmeligheden måtte omfatte. Dette løser dog ikke problemet med ventetid på levering af oplysningerne.

Efter Justitsministeriets opfattelse findes det på baggrund af det anførte ikke betænkeligt at vælge den anden mulighed for at give politiet en bedre og mere effektiv adgang til abonnentoplysninger. Denne består i, at give politiet direkte (on-line) adgang til oplysningerne i forsyningspligtudbyderens landsdækkende nummeroplysningstjeneste, uden at der foreligger en kendelse eller beslutning om edition.

Den således foreslåede ændring af § 34, stk. 5, vil ikke indebære, at politiet i praksis får adgang til oplysninger, som ikke i dag er tilgængelige for politiet. Formålet med forslaget er alene at sikre, at politiet på den mest effektive måde selv kan søge og hente de pågældende oplysninger i databasen.

På en række området har politiet allerede i dag direkte adgang til oplysninger i forskellige databaser, der indeholder personoplysninger: Det gælder eksempelvis Det Centrale Personregister (CPR), der bl.a. indeholder beskyttede adresseoplysninger. Her er det således ikke nødvendigt for politiet at rette henvendelse til et folkeregister med en editionskendelse for at få adgang til de ønskede oplysninger. Tilsvarende har politiet adgang til oplysninger i Centralregistret for Motorkøretøjer, der indeholder oplysninger om navn og adresse på ejere af motorkøretøjer, der er indregistreret i Danmark.

Samtidig vil den foreslåede ordning reducere politiets behov for at kunne kontakte teleselskaberne hele døgnet, jf. pkt. 3.2.1. ovenfor.

En ordning som den foreslåede kendes i dag f.eks. i norsk ret. Efter § 9-3 i den norske lov om telekommunikation (televoven) af 23. juni 1995 har politiet adgang til oplysninger om navn, adresse, telefonnummer og datakommunikationsadresse uden kendelse.

Der henvises til lovforslagets § 3, nr. 2.

3.3. Ransagning

3.3.1. Gældende ret

Retsplejelovens regler om ransagning, der er indsat ved lov nr. 411 af 10. juni 1997, findes i lovens kapitel 73 (§§ 793-799). Der henvises herom til Folketingstidende 1996-97, forhandlingerne, s. 2202-2215, 7453 og 7938, tillæg A, s. 2475-2538, samt tillæg B, s. 988-993 og 1294-1299. Reglerne bygger på Strafferetsplejeudvalgets betænkning 1159/1989 om ransagning under efterforskning.

Herudover indeholder retsplejeloven i §§ 759 og 761 regler om ransagning med henblik på at finde en

mistænkt, der skal anholdes, eller en person, der skal pågribes for at fuldbyrde en straffedom eller forvandingstraffen for bøde. Retsplejelovens kapitel 71 om indgreb i meddelelshemmeligheden indeholder desuden regler om undersøgelse af breve, telegrammer og lignende under forsendelse, og kapitel 72 indeholder regler om undersøgelse af en persons legeme og visitation af det tøj, som den pågældende er iført.

Såfremt de i retsplejelovens kapitel 73 nævnte betingelser er opfyldt, kan politiet ifølge § 793, stk. 1, foretage ransagning af (1) boliger og andre husrum (f.eks. kontorer, værksteder mv.), dokumenter, papirer og lignende (f.eks. elektronisk lagrede dokumenter) og indholdet af aflåste genstande samt (2) andre genstande og lokaliteter uden for husrum (f.eks. uafåste tasker, kufferter eller biler).

Undersøgelser af lokaliteter eller genstande, som er frit tilgængelige for politiet, er ikke omfattet af reglerne om ransagning, jf. stk. 2.

Efter § 794, stk. 1, må ransagning af husrum og andre lokaliteter eller genstande, som en mistænkt råder over, kun foretages, hvis (1) den pågældende med rimelig grund er mistænkt for en lovovertrædelse, der er undergivet offentlig påtale, og (2) ransagningen må antages at være af væsentlig betydning for efterforskningen.

Hvis der er tale om ransagning i medfør af § 793, stk. 1, nr. 1, af boliger og andre husrum, dokumenter, papirer og af indholdet af aflåste genstande kræves efter stk. 2 desuden, at sagen angår en lovovertrædelse, der efter loven kan medføre fængselsstraf, eller at der er bestemte grunde til at antage, at der ved ransagningen kan findes bevis i sagen eller genstande, der kan beslaglægges.

Efter stk. 3, må der ikke foretages ransagning af skriftlige meddelelser eller lignende, der findes hos en mistænkt, hvis meddelelsen hidrører fra en person, der efter reglerne i § 170 er udelukket fra at afgive forklaring som vidne i sagen (dvs. præster, læger, forsvarere og advokater). Det samme gælder materiale, som hidrører fra en person, der er omfattet af § 172 (redaktører og redaktionelle medarbejdere), når materialet indeholder oplysninger, som den pågældende er fritaget for at afgive forklaring om som vidne i sagen.

Ransagning hos en person, der ikke er mistænkt, må kun finde sted, såfremt (1) efterforskningen vedrører en lovovertrædelse, der efter loven kan medføre fængselsstraf, og (2) der er bestemte grunde til at antage, at bevis i sagen eller genstande, der kan beslaglægges, kan findes ved ransagningen, jf. § 795, stk. 1.

Ransagning kan herudover alene finde sted hos en person, der ikke er mistænkt, hvis den pågældende